

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: O. D., narozená dne xx. xx. xx
státní příslušností x
bytem v České republice: xx

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne xx č. j. xx

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také „správní orgán“), jímž jí podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, které neodpovídají skutkovým okolnostem, a také že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobkyně dále shrnula skutkový stav věci a popsala průběh předchozího řízení před správním orgánem. Uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v zemi jejího původu neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k ní za vážnou újmu

podle §14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobkyně měla za to, že správní orgán neshromáždil dostatečné a aktuální podklady nezbytné pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odkázala na oficiální stanovisko Ministerstva zahraničních věcí ČR, které se na svých webových stránkách vyjadřuje k bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny, to důrazně doporučuje občanům České republiky necestovat do dvou oblastí, kde je zhoršená bezpečnostní situace. Stav, kdy Ministerstvo zahraničních věcí ČR považuje cesty svých občanů do uvedených oblastí za nebezpečné, a ve stejnou chvíli Ministerstvo vnitra ČR rozhoduje o neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyně, která se má dle napadeného rozhodnutí na Ukrajinu vrátit, je dle jejího názoru zcela absurdní a rozporný. S ohledem na uvedené, odkázala na zprávu United Nations Human Rights Monitoring Mission in Ukraine (dále jen „UNHRMMU“), podle které jsou mezi oběťmi stále civilisté, přičemž během léta (květen-srpen) 2016 byl v porovnání s počátkem roku 2016 zaznamenán 66% nárůst počtu civilních obětí, také je zde uvedeno, že v Doněcké a Luhanské lidové republice bezpečnostní složky operují v prostředí absolutního právního vakua a civilisté jsou zadržováni separatisty a vládou Ukrajiny za kolaboraci s nepřítelem. Odkázala také na oznámení Světové zdravotnické organizace, dle které na východě Ukrajiny téměř čtyřem milionům lidí schází zdravotnická péče, zdravotnická zařízení jsou často terčem ostřelování a nedokážou poskytnout adekvátní zdravotnickou pomoc potřebným. Vzhledem k uvedeným argumentům žalobkyně považuje hodnocení důkazů vztahujících se k bezpečnostní situaci na Ukrajině za chybné a napadené rozhodnutí tak za nepřezkoumatelné. Správní orgán vyhodnotil bezpečnostní situaci na Ukrajině nesprávně, když ignoroval skutečnost, že žalobkyni v případě návratu do země původu reálně hrozí zasažení probíhajícím konfliktem i jako civilistovi.

3. Žalobkyně uvedla, že na Ukrajině byla naposledy v roce 1996, tedy před více než 23 lety, a nedovede si představit návrat po takto dlouhé době, a to za situace, kdy na Ukrajině nemá žádné zázemí, práci ani přátele. Nesouhlasila s názorem správního orgánu, který uvedl, že ukrajinský občan může na území Ukrajiny cestovat zcela volně a svobodně si také může zvolit místo, kde bude žít, s výjimkou dvou oblastí zasažených ozbrojeným konfliktem. Uvedené tvrzení považuje za pouhou spekulaci správního orgánu, která nebyla nikterak doložena, přičemž tato úvaha týkající se možnosti usadit se kdekoli činí napadené rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelným. V rozporu se závěry správního orgánu je také zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2016, která poukazuje na nedostatečnou podporu vnitřně přesídlených osob. Žalobkyně upozornila na povinnost správního orgánu během správního řízení hodnotit, na základě řádně zjištěných skutečností, zda jí hrozí v případě návratu nebezpečí a zda případný návrat není v rozporu s mezinárodněprávní úpravou. Z pouhého konstatování správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že má žalobkyně možnost se usídlit mimo oblast ozbrojených konfliktů, není dostatečně zřejmé, jaké podklady byly pro vydání napadeného rozhodnutí zohledněny. Dále namítala porušení povinnosti žalovaného při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí, kdy správní orgán nepřihlédl pečlivě ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a popřel její oprávněnost. Uvedl, že při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vycházel správní orgán ze spisového materiálu, z obsahu žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany, z protokolu o pohovoru k této žádosti a také z informací, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. V podrobnostech správní orgán odkázal na

napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména pak na žádost o prodloužení doplňkové ochrany a protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Doplnil, že žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 18. 07. 2014, č. j. OAM-375/ZA-ZA04-K01-2013, udělena na dobu 24 měsíců doplňková ochrana, která byla následně této prodloužena rozhodnutím ze dne 1. 9. 2016, č. j. OAM-375/ZA-ZA04-LE23-PD1-2013-I do 20. 9. 2018. Důvodem udělení doplňkové ochrany a jejího následného prodloužení byla skutečnost, že žalobkyně splňovala podmínky pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu, neboť jejímu (tehdy nezletilému) synovi, XX, nar. XX. XX. XX a její (tehdy nezletilá) dceři, XX, nar. XX. XX. XX, byla na území České republiky udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu a žalobkyně tak byla v souladu s ust. § 14b odst. 2 zákona o azylu rodinným příslušníkem osob požívajících na území České republiky doplňkové ochrany. Správní orgán současně shledal v případě žalobkyně i důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení doplňkové ochrany. Dne ... (v době platnosti udělené mezinárodní ochrany žalobkyně) dovršil (do té doby nezletilý) syn žalobkyně věku 18 let a nabyt tak plné způsobilosti k právním úkonům. Pro úplnost správní orgán uvedl, že z důvodu dovršení věku 18 let dne ... nebyla současně prodloužena doplňková ochrana dceři žalobkyně. Vzhledem k tomuto je zcela zřejmé, že ve vztahu ke jmenovaným potomkům došlo ke zcela zásadní změně ve smyslu ust. § 17a odst. 3 zákona o azylu, která vylučuje prodloužení doby platnosti její doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, neboť důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena, nabytím zletilosti potomků zcela zanikly. Správní orgán také poukázal na to, že obě děti žalobkyně jsou již dospělými osobami s plnou právní způsobilostí, které se současně materiálně zabezpečují samy. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda nenastaly jiné důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Porovnal nová sdělení žalobkyně a posoudil informace o zemi původu jmenované, správní orgán však neshledal zákonné důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a uzavřel, že žalobkyni uvedené důvody nelze v žádném případě podřadit důvodům pro udělení doplňkové ochrany. Z informací o situaci na Ukrajině, které shromáždil správní orgán v průběhu správního řízení o aktuální žádosti žalobkyně, vyplývá, že na území Ukrajiny došlo v období od udělení doplňkové ochrany žalobkyni k podstatným změnám v bezpečnostní situaci a v možnosti návratu občanů Ukrajiny do vlasti, přičemž konstatoval, že v současné době rozhodně nečelí občané Ukrajiny závažným problémům a nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Podotkl, že ani skutečnost, že žalobkyně od roku 1996 nebyla na Ukrajině, nepředstavuje hrozbu vážné újmy tak, jak ji předpokládá azylový zákon. Správní orgán nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že správní orgán neshromáždil dostatečné a aktuální podklady pro posouzení předmětné žádosti. Byl přesvědčen, že vycházel v průběhu správního řízení a ve svém rozhodování ze zpráv o zemi původu, které splňují požadavky tak, jak má na mysli Nejvyšší správní soud, tj. že jsou relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů a transparentní a dohledatelné (rozsudek ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71). Upozornil na to, že zprávy, na které žalobkyně v žalobě odkazovala, se týkají pouze oblastí Doněcké a Luhanské lidové republiky. V této souvislosti poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 259/2014-26 ze dne 25. 3. 2015 a č. j. 7 Azs 265/2014-17, ze kterých mimo jiné vyplývá následující: „bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho

intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Dále soud uvedl, že „pokud konflikt nemá charakter totálního konfliktu, musí podle citovaného rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008-68 žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; nebo že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného násilí bude právě on“. Žalobkyně však neprokázala dostatečnou míru individualizace. Vzhledem k uvedenému byl správní orgán přesvědčen, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou naplněny a správní orgán ji proto nemohl udělit, neboť žalobkyni zjevně vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí (v podrobnostech odkázal správní orgán na stranu 4-5 napadeného rozhodnutí). Správní orgán doplnil, že vstoupila v platnost vyhláška č. 68/2019 Sb. ze dne 4. 3. 2019, kterou se mění vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Uvedenou vyhláškou byl doplněn seznam bezpečných zemí původu i o Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti. Žalobkyně (jak sama při pohovoru uvedla) však pobývala naposledy na území Ukrajiny ve XX oblasti, která se nachází v jihozápadní části země, není tedy tímto konfliktem nikterak dotčena. K námitce žalobkyně týkající se problematiky institutu vnitřního přesídlení, žalovaný uvedl, že naopak je přesvědčen, že záruku tomuto institutu přikládá už pouhý fakt, že tento je garantován přímo zákonem o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob. Sama žalobkyně nedoložila nic, čím by tvrzení správního orgánu vyvrátila. K odkazu žalobkyně na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2016 správní orgán sdělil, že uvedené informace lze v tuto chvíli označit za zastaralé a překonané. Správní orgán v průběhu správního řízení shromáždil informace, které jsou jednoznačně aktuálnější a lépe reflektovaly současnou situaci na Ukrajině. K námitce žalobkyně, že jí není jasné, na základě jakých podkladů došel žalovaný k závěru, že má žalobkyně možnost se usídlit mimo oblast „ozbrojených států“, správní orgán uvedl, že toto vyplývá ze Zprávy Ukrajina – Informace OAMP – Situace v zemi ze dne 25. 4. 2019, kde je současně v podrobnostech odkazováno na další Zprávu OAMP, kterou má správní orgán k dispozici a jejíž obsah je tedy správnímu orgánu z jeho činnosti znám. Dále dodal, že žalobkyni v průběhu správního řízení nic objektivně nebránilo doložit zprávy jiné nebo navrhnout doplnění o takové zprávy nebo informace, které by podle jejího názoru lépe vystihovaly situaci v její zemi původu. Místo toho se však žalobkyně i přes doručené předvolání k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí k tomuto úkonu nedostavila. Žalovaný také podotkl, že žalobkyně může společně se svojí rodinou na území České republiky nadále pobývat, s využitím institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v čemž jí objektivně nic nebrání, protože není po ukončení řízení o mezinárodní ochraně povinna opustit okamžitě území České republiky. Záleží tedy pouze na ní, zda si legálnost svého pobytu na území České republiky skrze příslušná ustanovení cizineckého zákona zajistí. Za závažnou překážku, která by žalobkyni v tomto mohla bránit, nelze považovat ani skutečnost, že by musela kvůli získání nezbytných dokladů dočasně opustit území. Správní orgán měl za to, že se při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného správního orgánu vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě

dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 22. 10. 2020 žalovaný setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalobkyně omluvila svoji neúčast na jednání.
7. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 20. 8. 2018, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 7. 2014 č. j. OAM-375/ZA-ZA04-K01-2013, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 9. 2016 č. j. OAM-375/ZA-ZA04-LE23-PD1-2013-I, protokol žalovaného o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 15. 5. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP, zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 19. 9. 2018 – Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 5. až 15. 8. 2018, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 6. 2018 č. j. 111866/2018-LPTP, informace OAMP ze dne 25. 4. 2019 – Ukrajina - Situace v zemi, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2019 č. j. OAM-375/ZA-ZA04-K07-PD2-2013-I.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 20. 8. 2018 podala žádost o prodloužení udělené mezinárodní ochrany na území České republiky, v níž uvedla, že o prodloužení doplňkové ochrany žádá z důvodu, že v České republice žije, pracuje a chtěla by zde i nadále žít, pracovat a dodržovat zákony. Žalobkyni byla doplňková ochrana ve smyslu § 14b zákona o azylu, jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území České republiky, udělena na dobu 24 měsíců rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-375/ZA-ZA04-K01-2013 ze dne 18. 7. 2014, které nabylo právní moci dne 13. 8. 2014. Doba trvání doplňkové ochrany byla žalobkyni následně prodloužena rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-375/ZA-ZA04-LE23-PD1-2013-I ze dne 1. 9. 2016, které nabylo právní moci dne 20. 9. 2016, a to s platností do 20. 9. 2018. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 6. 2019 č. j. OAM-375/ZA-ZA04-K07-PD2-2013-I nebyla žalobkyni podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.
9. Při pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany dne 15. 5. 2020 žalobkyně sdělila, že život a práce v České republice jsou jejími jedinými důvody žádosti, v zemi původu se nemá kam vrátit. Zlegalizovat pobyt na území České republiky jiným způsobem se v uplynulých 2 letech nepokoušela, ale je si vědoma toho, že po 5 letech nepřetržitého přechodného pobytu může žádat o trvalý pobyt. Na Ukrajinu se nemá kam vrátit, naposledy zde byla v roce 1996. Její rodiče, kteří žili na území Ukrajiny, již zemřeli, dále má dvě sestry, z nichž jedna žije s rodinou na Ukrajině a druhá žije v České republice. V zemi původu je v kontaktu se svou sestrou a kamarádkou, která jezdí pracovat do České republiky. Na dotaz správního orgánu, kde byla naposledy ve vlasti hlášena k pobytu, uvedla, že byla hlášena v XX oblasti. V zemi původu nevlastní žádný majetek ani tam nemá žádné zázemí, v návratu jí brání pouze to, že na Ukrajině nebude schopná vydělat si peníze, to zejména vzhledem k jejímu věku. Žalobkyně disponuje cizineckým pasem s omezenou platností a cestovním průkazem totožnosti, zastupitelský úřad se žádostí o vydání cestovního dokladu nekontaktovala, protože se tam dle jejího vysvětlení dělají pouze

biometrické doklady a ona není nikde nahlášená k pobytu. Na dotaz správního orgánu, zda by mohla pobývat u své sestry v případě návratu na Ukrajinu, žalobkyně odpověděla, že určitě ne, protože její sestra je nezaměstnaná a ona by tam také nesehnala práci. Uvedla, že v současné době bydlí v Praze 7 – Holešovicích, kde sdílí domácnost se svým synem a dcerou. Živí se jako asistentka prodeje v obchodě XX na Chodově, její syn je zaměstnán jako holič v XX a dcera nyní nepracuje.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
12. Podle ust. § 17a odst. 3 zákona o azylu *doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny se dále odejme, zanikne-li důvod, pro který byla udělena, a nebude-li shledán jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro její ponechání.*
13. K námitce žalobkyně, že si žalovaný neopatřil dostatečné a aktuální podklady v takové míře, aby mohl vyvodit relevantní závěry, Městský soud v Praze uvádí, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. S žalobkyní provedl pohovor, při kterém se mohla žalobkyně vyjádřit k důvodům podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a ke skutečnostem vztahujícím se k jejímu pobytu v České republice i na Ukrajině. Žalovaný také shromáždil dostatek potřebných informací týkajících se situace na Ukrajině. Soud tak má za to, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zjišťoval jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tak ty hovořící v její neprospěch. Městský soud v Praze považuje hodnocení provedené správním orgánem za dostatečné a přezkoumatelné, jeho závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobkyně.
14. Městský soud v Praze připomíná, že žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 18. 7. 2014, č. j.: OAM-375/ZA-ZA04-K01-2013, udělena doplňková ochrana ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Prodloužena byla rozhodnutím správního orgánu ze dne 1. 9. 2016 č.j. OAM-375/ZA-ZA04-LE23-PD1-2013-I. Důvodem pro její udělení a následné prodloužení bylo splnění podmínky pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny, neboť jejímu nezletilému synovi, XX, nar. XX. XX. XXXX a její nezletilé dceři, XX, nar. X. X. XXXX, byla na území České republiky udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu a žalobkyně byla ve smyslu ust. § 14b odst. 2 zákona o azylu rodinným příslušníkem osob požívajících na území České republiky doplňkové ochrany. Správní orgán rovněž v průběhu správního řízení v případě žalobkyně shledal zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení doplňkové ochrany, a to péči žalobkyně o své děti a zajišťování jejich veškerých

potřeb. Správní orgán konstatoval naprosto jednoznačnou a úplnou materiální, sociální i emociální závislost nezletilých dětí a žalobkyně.

15. V napadeném rozhodnutí odůvodnil žalovaný zásadní změnu poměrů tím, že v případě žalobkyně pominuly již důvody, pro které jí byla udělena doplňková ochrana, neboť obě děti jsou již dospělými a plně způsobilými osobami, které si prostředky na své materiální zabezpečení podle vlastních slov opatřují samy. Z tohoto důvodu již v jejich případě nedošlo k prodloužení jim udělené ochrany. Také žaloby, které byly synem žalobkyně a dcerou žalobkyně proti příslušným rozhodnutím, kterými jim nebyla prodloužena doplňková ochrana, podány, byly zdejším soudem zamítnuty.
16. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval také tím, zda nenastaly jiné důvody pro udělení doplňkové ochrany, a to zejména na str. 4 a 5 tohoto rozhodnutí. Podrobně se vyjádřil k tomu, zda žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že bezpečnostní situace na Ukrajině je mimo Doněcké a Luhanské oblasti, kde dochází k ozbrojeným střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty, nezměněná a zcela stabilní. S tímto posouzením Městský soud v Praze souhlasí a odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které se kasační soud opakovaně vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině, např. v usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38, ve kterém uvedl: *„K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“* Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích zabýval i tím, jak se situace v zemi původu žalobkyně změnila po roce 2015. Zdejší soud k tomu odkazuje např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019 č. j. 1 Azs 412/2018-28, ve kterém se konstatuje: *„Shromážděné podklady potvrzují, že na Ukrajině došlo od roku 2015 ke zklidnění situace, přičemž reálné nebezpečí se týká tzv. linie dotyku v Doněcké a Luhanské oblasti. Sousední oblasti nejsou bezpečnostními incidenty zasaženy.“* Městský soud v Praze poznamenává, že o zlepšení situace na Ukrajině svědčí i skutečnost, že Česká republika považuje s účinností ode dne 22. 3. 2019 Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za bezpečnou zemi původu (vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb.).
17. Zdejší soud je toho názoru, že žalovaný nepopíral, že v Doněcké a Luhanské oblasti probíhají konflikty, na základě shromážděných zpráv o zemi původu žalobkyně však dospěl k závěru, že v ostatních oblastech Ukrajiny je situace stabilizovaná a k ozbrojeným konfliktům tam nedochází, zprávy citované žalobkyní v žalobě se týkají zejména situace v těchto oblastech. Soud tak uzavírá, že ze zdrojů shromážděných žalovaným i z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá jednoznačný závěr, že s výjimkou Luhanské a Doněcké oblasti a poloostrova Krym, došlo na Ukrajině k podstatnému a trvalému

zklidnění situace. Žalovaný dostatečně a objektivně posoudil význam a trvalost změn, ke kterým na Ukrajině došlo. Sama žalobkyně uvedla, že při svém posledním pobytu na Ukrajině žila v XX oblasti, která se nachází v jihozápadní části země a nelze tedy předpokládat, že by byla tímto konfliktem jakkoliv dotčena. Oznámení WHO, které žalobkyně zmiňuje v žalobě, se též týká jen tvrzení o východní Ukrajině, navíc na žádný konkrétní dokument neodkázala.

18. Jelikož žalobkyně nebyla ve vlasti od roku 1996 a tvrdí, že zde nemá žádné zázemí, může být její situace obdobná poměrům vnitřních přesídlenců, proto soud zkoumal možnost vnitřně přesídlit v rámci Ukrajiny. Ze zdrojů obsažených ve správním spise ve spojení s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že na Ukrajině existuje reálná možnost vnitřně přesídlit do bezpečných oblastí. Situace vnitřních přesídlenců není disproporčně horší než situace ostatních občanů Ukrajiny, jakkoliv se vnitřní přesídlenci potýkají s některými obtížemi. Možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny setrvale uznává též Nejvyšší správní soud. Z aktuálních rozhodnutí je možno citovat např. z usnesení ze dne 19. 9. 2019, č. j.: 6 Azs 152/2019 – 33: *„Stěžovatel sice pochází z východní části Ukrajiny, konkrétně z Luhanské oblasti, která je ozbrojenými střety mezi ukrajinskými silami a Luhanskou nezávislou republikou přímo dotčena, Nejvyšší správní soud však v řadě svých rozhodnutí uznal možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny (například usnesení ze dne 24. května 2017 č. j. 2 Azs 59/2017 - 27, ze dne 30. dubna 2015 č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. června 2015 č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 14. dubna 2015 č. j. 10 Azs 17/2015 - 51; usnesení ze dne 28. března 2018 č. j. 10 Azs 12/2018 - 31 se týkalo stěžovatele pocházejícího z Doněcké oblasti, tedy z druhé z oblastí bezprostředně ovlivněných konfliktem), které má přednost před udělením mezinárodní ochrany (jak vyplývá z § 2 odst. 7 zákona o azylu), a zdůraznil kolísající charakter konfliktu, který nepředstavuje konkrétní individualizované nebezpečí vůči každému, kdo ve východních oblastech Ukrajiny pobývá (srov. například usnesení ze dne 24. září 2018 č. j. 5 Azs 55/2017 – 27 či ze dne 7. března 2019 č. j. 10 Azs 261/2018 - 38). Nelze sice vyloučit výjimečné případy, kdy lze o možnosti vnitřního přesídlení pochybovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2017 č. j. 4 Azs 197/2016 - 94), nic však nesvědčí o tom, že by stěžovatelův případ mezi takové výjimky patřil (obdobně například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. března 2018 č. j. 1 Azs 440/2017 - 27).“*
19. Městský soud v Praze dále k problematice vnitřního přesídlení také odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2018 č. j. 10 Azs 80/2018-40, ve kterém zmínil, že: *„Nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám.“* Soud dále podotýká, že žalobkyni citovaná zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA se vztahuje k roku 2016 a je tedy již neaktuální a překonaná. Správní orgán v průběhu řízení shromáždil informace, které jsou aktuálnější a lépe reflektují současnou situaci na Ukrajině.
20. Nedostatek příbuzenských vztahů není překážkou vnitřního přesídlení. Žalobkyně je plně svéprávná, zcela zdravá, není vdaná a nepečuje o nezletilé dítě. V České republice má syna a dceru, kteří ji budou moci jezdit do vlasti navštěvovat, na Ukrajině žije také její sestra. Žalobkyni v usazení se na jiném místě země tudíž nebrání ani její individuální poměry.

21. K žalobkyní namítané spekulaci správního orgánu, na základě jakých podkladů došel žalovaný k závěru, že má žalobkyně možnost se usídlit mimo oblastí zasažených ozbrojeným konfliktem, správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že „*toto vyplývá ze Zprávy Ukrajina – Informace OAMP – Situace v zemi ze dne 25. 4. 2019, kde je současně v podrobnostech odkazováno na další Zprávu OAMP, kterou má správní orgán k dispozici a jejíž obsah je tedy správnímu orgánu z jeho činnosti znám.*“ Tato zpráva byla podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí a je tedy zřejmé, že žalovaný správní orgán v dané situaci nesppekuloval, ale vycházel ze spisového materiálu a řádně zjištěného skutkového stavu.
22. K námitce žalobkyně týkající se jejího soukromého a rodinného života na území České republiky, soud dodává, že i osobní situaci žalobkyně se žalovaný zabýval, a to na str. 5 napadeného rozhodnutí. V této souvislosti zdejší soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71, ve kterém se uvádí: „*Je totiž v první řadě třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Naproti tomu se správním vyhoštěním je dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spojena vedle povinnosti vycestovat z území ČR vždy také doba, po kterou nelze cizinci vstup na toto území umožnit. Proto vedle případných důvodů znemožňujících vycestování cizince, které zakládají policii povinnost udělit cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území i přesto, že je mu uděleno správní vyhoštění (§ 179 ve spojení s § 120a a § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), je v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců uveden speciální důvod, pro který nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydat, a tím je právě situace, kdy by důsledkem správní vyhoštění (tedy fakticky dlouhodobého zákazu pobytu cizince na území ČR) byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. V takovém případě je však naopak cizinec povinen z území ČR vycestovat, neboť namísto správního vyhoštění je mu vystaven výjezdní příkaz (§ 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), není však vyloučeno, aby následně požádal a v případě splnění zákonných podmínek také získal příslušné povolení k pobytu a mohl se tedy do ČR vrátit.*“ Žalobkyni nebyl zakázán pobyt na území České republiky, nic jí nebrání v tom, aby požádala o některou z forem povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, a poté mohla legálně žít v České republice a realizovat zde svůj rodinný život. Zdejší soud tak hodnocení žalovaného považuje za dostatečné a ztotožňuje se s ním.
23. Soud dále nenalezl nedostatky v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny důležité okolnosti, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Při zjišťování skutkového stavu vycházel žalovaný např. z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 19.

9. 2018, informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi ze dne 25. 4. 2019, z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 111866/2018-LPTP ze dne 12. 6. 2018. Tyto údaje pochází dle názoru soudu z nezávislých zdrojů a jsou dostatečně objektivní. Shromážděné podklady jsou přílehlavé na poměry žalobkyně, např. údaje o bezpečnostní situaci na Ukrajině představují způsobilý podklad pro posouzení, zda byly dány důvody pro aplikaci ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil své rozhodnutí. Žalovaný tak v žádném případě neporušil ust. § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ani jiná ustanovení správního řádu či jiných právních předpisů.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. října 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

